

CHƯƠNG I:

Thể Tần dừng xe, ngoái nghiêng vào bên trong công ty du lịch, rồi lè lưỡi ngồi lên. Tường Phương huých tay cô:

- Mày, vô trước đi.
- Thôi mày hỏi rồi tao vô.
- Vậy tao với mày vô cùng một lượt, chịu không?

Tường Phương nhăn nhó:

- Nhưng tao phải ở đây coi xe, nằng gằn chết chứ bộ sướng lắm sao?

Thể Tần vùng vằng khoác giơ lên vai, lườm Tường Phương một cái.

- Sao số tao xui xẻo thế này Chơi với bạn toàn là thỏ đế, chán muốn chết được.

Tường Phương cười khúc khích:

- Thôi vô nhanh đi. Đi xin việc mà làm như lên máy chém không bằng.

Thể Tần liếc cô một cái :

- Hứ! Nói vậy sao không giỏi đi đi.

Nói rồi cô hít một hơi lấy can đảm, rồi bước vào cổng với dáng vẻ tự tin. Đứng trước phòng bảo vệ, cô nói nhỏ nhẹ:

- Dạ, thưa chú.

- “Ôi trời”- Thể Tần suýt đưa tay lên miệng khi “ chú” bảo vệ ngẩng lên. “ Chú” bảo vệ chẳng những còn trẻ mà lại đẹp trai như tài tử, vẻ đẹp của một chàng thư sinh ngoan hiền chỉ biết có sách vở. Phải mất mấy giây Thể Tần mới định thần nói tiếp, nhưng không được trôi chảy lắm, cô lắp bắp:

- Dạ, thưa anh.. dạ, cho “con” hỏi, đi vô ngã nào ạ?

Thể Tần im bật, hơi như thể thì có trời mới hiểu được. Nhưng sợ quá, nên chưa định thần lại kịp. “Chú bảo vệ còn trẻ hình như cũng rất buồn cười về cử chỉ của cô, nhưng không nói gì, chỉ nhướn mắt chờ. Thể Tần hít một hơi thật sâu, rồi nói rành rọt mà vẫn không kém phần nhỏ nhẹ:

- Dạ, xin cho hỏi, muốn xin việc thì phải đi lối nào ạ?

Anh bảo vệ im lặng khá lâu, như muốn đếm xem mình cần bao nhiêu từ để nói Cuối cùng anh ta lên tiếng:

- Cô đi theo lối xi măng này, rẽ vào rồi hơi mấy người trong đó, họ sẽ chỉ cho.

Thế Tần nhìn theo con đường duy nhất anh ta vừa chỉ. Vậy mà cũng đi làm bảo vệ. Không có anh ta thì cô cũng biết cách đi như vậy rồi. Điều cô muốn hơi là cô cần gặp ai kia kia. Thật là chán cái ông này.

Thế Tần cong môi lên định nói cho một câu chanh chua. Nhưng nhớ ra, cô vội kiềm lại. Dù sao cô cũng đang đi xin việc mà, phải rụt rè một chút chứ, phải tạo ấn tượng ngay từ phòng bảo vệ chứ. Nghĩ vậy, cô gật đầu thật lịch sự.

- Dạ, cảm ơn anh.

- Không có chi, chúc cô bé thành công.

Hừ! Dám gọi chị là cô bé. Tên này lão thật, đã vậy còn bày đặt, chúc với chả mừng. Ai thèm!

Thế Tần đi một cách thong thả. Chợt nhớ ra cô tò mò quay lại nhìn xem anh chàng đó đang làm gì. Bởi lúc này cô thấy hắn đang cúi mũi vào một cuốn sách gì đó không phải chữ Việt.

Hắn cũng đang nhìn theo hướng cô đi, tay gõ gõ cây viết lên trang sách. Hơi quê, cô vội quay nhìn chỗ khác, giả vờ nghiêng ngó xung quanh như sợ lạc đường.

Theo lời chỉ dẫn, Thế Tần đi theo hành lang bên phải, bởi vì chẳng còn lối đi nào khác, thấy một người vừa bước ra khỏi phòng và đi vùng hướng trước mặt. Thế Tần vội đi nhanh lên.

- Chú ơi, cho cháu hỏi.

Người lạ quay lại đứng chờ. Lại một người cũng thật trẻ và đẹp trai, công ty này tuyển chọn toàn người đẹp quá. Thế Tần hơi lúng túng:

- Dạ, em muốn nộp đơn xin việc.

- À! Vậy cứ đi tới chút nữa, căn phòng cuối cùng bên tay trái đấy cô bé.

Nói xong, anh ta tiến vào một căn phòng nào đó. Thế Tần “cảm ơn” với theo rồi đi tiếp. Càng đến gần, cô càng thấy run. Cuối cùng, thu hết can đảm cô gõ cửa phòng.

- Mời vào.

Có ít nhất là ba người trong phòng, Thê Tần hoảng so thật sự. Cô không nghĩ mình phải gặp nhiều người đến thế trong cùng một lúc, nên cứ đứng giương mắt nhìn họ. Một người lên tiếng:

- Cô bé cần gì?

- Dạ, cháu muốn nộp đơn xin việc.

- Vậy à! Cháu vào đây này.

Một người khác đứng bật dậy, mở cửa phòng bên cạnh đi vào cùng Thê Tần. Đoán ông ta là giám đốc, cô bèn rút hồ sơ ra.

- Dạ, cháu mới ra trường nên tới đây xin việc làm.

- Cô học trường nào vậy?

- Dạ, ngoại thương.

Ông giám đốc vừa đọc hồ sơ vừa hỏi :

- Học ngoại thương sao lại muốn là du lịch?

Vốn đã chuẩn bị trước, Thê Tần nói suông sẽ:

- Dạ, cháu muốn thử sức trong lĩnh vực, với lại cháu muốn đi nhiều nơi để biết nhiều ạ.

- Cô biết mấy ngoại ngữ. Anh và Đức à? Được rồi, cô để hồ sơ lại đây, thứ năm tuần sau trở lại phòng vấn.

- Dạ, thưa chú cháu về.

Thê Tần đứng dậy đi ra, cảm thấy nhẹ nhõm đến mức có thể bay lên. Chẳng có gì ghê gớm như cô đã tưởng. Đi nộp đơn chứ có phải đi vào hang cọp đâu mà lo cuống lên thế. Vậy mới biết nhỏ Tường Phương nhất kinh khủng.

Tự nhiên Thê Tần thấy thoải mái như thể đã có được công việc. Cô đi một cách thong thả để nhìn anh bảo vệ kỹ hơn. Anh ta đang đọc chăm chú, đôi mắt nhíu lại như thể đang cố đánh vần. Lạ nhỉ? Làm bảo vệ mà lại có vẻ một con mọt sách quá nhỉ?

Khi đi ngang, cô cất tiếng chào:

- Cảm ơn nha, chú bảo vệ.

Hắn ngược lên, gật đầu chào cô một cách nghiêm chỉnh, như thể không nhận ra lời châm chọc của cô Rồi hắn cúi xuống đọc chăm chú.

Anh chàng này thật lạ đó, làm bảo vệ mà chỉ lo đọc sách. Nếu có nhỏ Tường Phương ở đây chắc nãy giờ anh ta bị chọc toi bời rồi.

Thấy cô đi ra, Tường Phương nhảy vội xuống xe, hơi dòn?

- Sao? Sao rồi Xin được không? Dễ không vậy?

Thế Tần không trả lời Cô đứng định để chiếc giỏ lên yên xe, lấy nón đội và từ tốn mang găng tay để chọc tức Tường Phương. Cô nàng sốt ruột:

- Con khỉ! Nói đi chứ. Sao?

- Để hồ sơ lại, tuần sau phỏng vấn.

- Người ta không hỏi gì hết hả?

- Có, sợ Muốn biết thì nộp đi – Thế Tần hất mặt về phía cổng.

Tường Phương ngẫm nghĩ một lát, rồi lắc đầu:

- Thôi về đi. Thật tình ta không muốn xin ở đây.

- Vậy thì về.

Thế Tần vừa cho xe chạy xuống lòng đường thì anh bảo vệ lúc nãy cũng chạy xe ra khỏi cổng. Hắn nhìn cô và kèm thêm cái gật đầu:

- Quen hả?

- Không, mới gặp lúc nãy trong phòng bảo vệ.

Tường Phương kết luận:

- Đẹp trai, có vẻ hiền. Kiểu này có vẻ mang con thỏ sau lưng.

Thế tần suýt phì cười, vì bệnh hay nhận xét của Tường Phương. Gì chứ con nhỏ này có thói quen hay đánh giá người khác từ lần gặp đầu tiên, đặc biệt là cách nói ngắn gọn, hình ảnh. Cô không có được sự nhạy cảm đó. Nhưng cô mơ hồ thấy anh ta không hiền cũng không “nhát như thỏ”.

Cũng như nhỏ Phương vậy đó. Mới nhìn, tưởng hiền lắm, tưởng nhát lắm, đến nỗi đơn xin việc làm cũng không dám vào Vậy mà bình thường như. con gấu Tóm lại, không nên nhìn bề ngoài mà đánh giá bản chất bên trong.

Một mình ngồi chờ Tường Phương trên dãy hành lang dưới cái nắng tháng năm nóng diên người, Thê Tần bực bội nhìn xung quanh. Không biết nhỏ Phương nghĩ gì khi chui vô viện nghiên cứu tế nhạt này mà xin việc. Nãy giờ cô chỉ gặp toàn mấy ông bà lớn tuổi nghiêm nghị đi ngang. Làm việc với mấy người lớn như vậy chán chết.

Thê Tần đứng xoay người cho đỡ mỏi, rồi ngồi xuống tiếp tục chờ. Một lát, sốt ruột quá, cô đi tới đi lui, hành lang vắng người vang tiếng giày lóc cóc. Nhưng Thê Tần chẳng cần để ý. Cô nghĩ không ai có thể nghe được vì mọi người đều ở xa, vả lại phòng nào mà không cọ kiếng cách âm. Nghĩ vậy, cô cứ nện gót thoải mái.

Tiếng người vang lên đột ngột sau lưng làm Thê Tần giật bản mình.

- Này cô bé! Tìm ai vậy?

Môi anh thoáng nụ cười Thê Tần biết rõ anh đang cười vì cái giật mình của cô. Giá lúc khác thì cô đã nổi sùng vì cái cười bất lịch sự ấy. Nhưng bây giờ cô ngạc nhiên quá, nên không nghĩ đến. Đôi mắt cô tròn xoe nhìn anh ta.

- Ủa? Sao lại là anh? Sao lại gặp anh ở đây?

- Tôi cũng đang ngạc nhiên. Tại sao lại gặp cô ở đây? Lại đi tìm việc phải không?

Thê Tần chỉ gật đầu chứ không trả lời. Cô vẫn nhìn anh chăm chăm vì chưa hết ngạc nhiên. Anh ta lại cười trước cái nhìn của cô.

- Cô bé học trường nào vậy?

- Ngoại thương.

- Mới ra trường hả?

- Dạ.

- Tên gì vậy?

- Thê Tần.

- Tên đẹp thật, và lạ nữa Thê Tần nộp đơn chưa? Hay còn chờ bạn?

- Tôi chờ bạn.

Rồi cô ngồi im, ngẫm nghĩ. Lần đầu tiên không bực khi thấy người khen tên của cô. Cô biết đó là khen thiệt và rất lấy làm hãnh diệm về điều đó.

Vả lại, cô đang lẩn thẩn nhớ lại những nhận xét của Tường Phương lần trước. Cô cố nghĩ xem nó có nói sai không, cô buột miệng:

- Anh làm bảo vệ ở bên đó hả?

- Bảo vệ à? Ở đâu? - Anh ta nhướn mắt.

- Chẳng phải tôi đã gặp anh làm bảo vệ bên công ty du lịch rồi sao? Anh làm gì ở đó lâu chưa?

- À... cũng chưa lâu lắm.

Hèn gì, trông hiền thế kia mà. Cô im lặng nhìn anh ta với những ý nghĩ thú vị. Cô và Tường Phương mà làm chung công ty với anh thì... tha hồ quay anh ta như dế.

Nãy giờ anh ta đứng dựa người vào hành lang. Thẻ Tần chợt nhận ra anh ta đang cầm một tập hồ sơ dày cộm trên tay. Việc anh ta đến đây là chuyện lạ rồi, đã vậy còn cầm hồ sơ có vẻ quan trọng thế kia. Thẻ Tần tò mò:

- Bộ anh làm bảo vệ kiêm văn thư luôn hả?

Anh ta nướn mắt lên. Nhưng Thẻ Tần lại nghĩ đó là một cách để trả lời câu hỏi, Cô liếm môi.

- Sao kỳ vậy Công ty du lịch với viện nghiên cứu, công việc đó liên quan gì với nhau đâu? Sao anh lại đến đây? Với lại trong lúc anh đi rồi, ai ngồi gác cổng?

- Cũng có cách giải quyết chứ. – Anh ta nói lấp lửng

- Nhưng công ty của anh đâu có thiếu người, bằng chứng là ông giám đốc đã không tuyển thêm nhân viên.

- Chuyện đó anh không rành lắm.

Anh ta nói một cách thành thật, nhưng Thẻ Tần không tin. Cô nghĩ anh ta không muốn nói thật với cô. Thế là cô cũng im lặng. Tự nhiên cô thấy không còn chuyện gì để nói nữa.

Anh ta chợt lên tiếng :

- Nãy giờ không nghe cô bé hỏi tên anh. Bộ không thắc mắc sao?

Thể Tần làm thinh. Cô hỏi tên anh ta để làm gì chứ? Đâu có rảnh.

Thấy đôi mắt hơi nhướng lên của cô, anh ta nói như giới thiệu :

- Bách Thắng.

Hai mắt Thể Tần tròn xoe :

- Bách Thắng hả?

- Sao? Có gì kỳ không?

- Không kỳ, nhưng tên nghe kiêu hãnh quá, rùi anh không “thắng” thì sao? Trong đời anh đã “thua” cái gì chưa?

Anh chàng tên Bách Thắng cười cười:

- Anh không nhớ nữa, để từ từ anh nhớ lại xem.

Thấy Tường Phương đang đi tới, anh nheo mắt nhìn Thể Tần.

- Có phải cô bạn đi cùng với em lần trước không? Em được phân công ở lại coi xe à?

Thấy Thể Tần không hiểu, anh giải thích :

- Lần trước, anh thấy hai cô cứ đùn đẩy nhau thật thối nghiệp. Phải chỉ lúc này anh tới sớm một chút, chắc cũng được chứng kiến hai cô phân công nhiệm vụ.

Vậy là hôm đó, anh ta đã thấy cô và Tường Phương giằng co ra sao, có lẽ nghe hết được cuộc đối thoại không chừng, vậy mà... Thể Tần tấy què quá, cô bèn giả vờ tỉnh queo:

- Anh hay thật đó, không những làm bảo vệ cho công ty mà còn “bảo vệ” cho khách của công ty nữa.

Bách Thắng mỉm cười, như không hề phật ý vì lời châm chọc của Thể Tần. Anh nhìn đồng hồ rồi nói:

- Tạm biệt cô bé, sẽ gặp sau.

Anh nhanh chóng khuất sau cánh cửa sẫm màu Thể Tần nhìn theo. “Trông anh ta trí thức thế kia mà làm bảo vệ thì thật uổng”. Cô nghĩ thầm. Nhưng cô quên ý nghĩ đó khi thấy vẻ mặt ỉu xìu của Tường Phương.

- Người ta không nhận à? – Cô đón đầu.

- Nhận , nhưng hẹn nửa tháng sau nữa.

- Chà! Lâu dữ vậy Nhưng không sao, ta có linh tính lần này người ta không từ chối.

Tường Phương mệt mỏi:

- Để xem gì chứ linh tính của mày, tao không dám tin.

Cả hai im lặng chạy trên đường. Mỗi người bận rộn với suy nghĩ riêng của mình. Gì chứ không cần đoán cô cũng biết Tường Phương đang nghĩ gì rồi Nhỏ đang thất vọng vì đã vác đơn chạy cả tuần nay chưa có kết quả, chán la đúng rồi.

Tường Phương chợt lên tiếng :

- Ông lúc nãy la ai vậy?

- Ông nào?

- Tao thấy hần quen quen, hình như đã gặp đâu đó thì phải.

- À! Cái anh hồi nãy hả? Không nhớ sao? Anh chàng bảo vệ “thỏ đế” bên công ty du lịch đó.

- Hèn gì... Ủa?? Sao hần lại ở đây?

- Tao cũng không biết.

- Lúc nãy tao thấy hai người nói chuyện vui vẻ lắm mà.

- Mày có nghe đâu mà biết vui?

- Cần gì nghe, nhìn mày và hần cười là biết rồi, có vẻ tâm đầu ý hợp lắm.

- Hứ! Giỏi tưởng tượng

Không biết vô tình hay cố ý, Tường Phương phán cho một câu:

- Nhìn từ xa thấy mày với hần đẹp đôi ghê, tưởng hai người vừa mới quen nhau ấy chứ.

Thế Tần không trả lời Nhỏ này là chúa hay nhận xét. Nhưng dù sao nhận xét của nó cũng làm cô thấy thích thích. Ôi trời! Nếu nó mà biết được lần đầu tiên cô thích một người hoàn toàn không quen biết chắc nó sẽ cười vô mũi cô mất.

Cô đưa Tường Phương về, rồi về nhà. Nhớ lại vẻ mặt chán nản của nó, cô lại thấy tội nghiệp. Cả hai đều lỏ chỏi xin việc làm và đều bị từ chối giống như

nhau. Nhưng Tường Phương cần việc làm hơn cô Còn cô thì cũng chưa gấp lắm. Nếu không chịu bay ra khỏi nhà thì chịu làm con bướm bị cắt cánh, bay tứ bay lủi trong khuôn khổ vài chục mét vuông của mẹ. Chán, nhưng cũng không đến nỗi chết.

Thế Tần về đến nhà thì đã gần chiều Không thay mẹ ở quây, chỉ có Mai Linh đang đứng sau tủ kính, chống cằm nhìn trời nhìn mây. Thế Tần cười với cô nàng một cái, rồi liếc vào trong. Như hiểu ý cô, Mai Linh cười:

- Di Mỹ đang có khách ở trên lầu đấy, một Việt Kiều.
- Vậy hả? Mẹ có hỏi em đi đâu không chị?
- Có, chị có bảo là đi với Tường Phương, thế là đi...
- Bài ca cổ chứ gì? - Thế Tần ngắt lời.

Mai Linh cười phì, Thế Tần cũng cười theo, rồi tung tung đi vào nhà. Nghĩ nhiều chuyện cũng buồn cười thật. Trong khi Mai Linh xin việc làm cho nhà cô thì cô lại chạy nhong nhong đi kiếm việc làm. Mai Linh cũng tốt nghiệp đại học hẳn hoi, nhưng lại đồng ý bán cho shop thời trang của mẹ vì lương cao. Mẹ đã từng làm cô điếc tai vì cứ lôi tấm gương của Mai Linh bắt cô phải bắt chước. Trời! Công trình học đã đời rồi ở nhà bán hàng, như vậy chịu dốt sướng hơn. Mẹ dọa sẽ cắt tiền viện trợ. Nhưng cô nhất định chống đối tới cùng. Vì cô biết mẹ chỉ hù thế thôi, chứ đời nào mẹ dám để con gái cưng của mẹ thiếu thốn. Cô mà không hiểu được mẹ thì ai hiểu hơn.

Thế Tần đi lên lầu Thấy mẹ có khách, cô định lên rút êm về phòng. Nhưng bà Mỹ đã thấy cô bà lên tiếng:

- Đi đâu về vậy bé Mi Lại đây...

Biết là không trốn được, Thế Tần đành đi vòng qua ban công ra phòng khách. Cô khẽ gật đầu chào bà khách lạ hoặc đang ngồi cạnh một tên con trai cũng lạ hoặc. Bà Mỹ kéo cô ngồi xuống bên cạnh tươi cười với bà khách:

- Chị xem con bé có lớn không? Lúc chị đi nó chỉ mới biết bò, bây giờ đã ra dáng vậy đó.

Thế Tần giương mắt nhìn mẹ, rồi nhìn qua ba khách Việt Kiều sang trọng. Bà ta đang mỉm cười với cô:

- Bé Mi lớn lên vẫn kháu khỉnh như lúc còn nhỏ. Têi nhớ hồi nhỏ, nó kháu khỉnh như con búp bê, qua bên đó rồi ma tôi cứ nhớ con bé mãi.

Thế Tần cúi mặt cười gượng. Cô muốn rút về phòng nhưng không biết làm cách nào đứng dậy Mẹ cô và bà khách tên Kiều cứ say sưa ôn lại những chuyện

xa xưa rồi khen cô không ngót. Phải ngồi nghe một người khen mình thật không sướng tí nào Hình như người lớn nghĩ con nít là búp bê, nên không biết ngưỡng thì phải.

Đã vậy con phải chịu đựng ánh mắt soi mói và chế giễu của gã thanh niên kia nữa Mỗi lần bà Kiều khen cô đẹp, hấn lại nhường mắt nhìn cô đầy vẻ chế giễu Thê Tần sùng sục lắm, nhưng vẫn ngồi im ngoan ngoãn. Nếu không sợ oai của mẹ va bà khách thì cô sẽ cho hấn biết thế nào là lễ độ.

Như chợt nhớ ra, bà Mỹ nhìn về phía gã thanh niên, rồi nói với Thê Tần:

- Anh này là con của dì Kiều, tên Đăng. Con làm quen với anh Đăng để mai một có gặp nhau ở ngoài đường thì đừng làm mặt lạ.

Thê Tần “ạ” nhỏ nhẹ rồi ngược lên, nhỏ nhẹ:

- Anh Đăng.

- Chào bé Mi Mi.

Không nén được, Thê Tần nhìn hấn một cách bất mãn. Đồ bất lịch sự. Cô ghét nhất người lạ gọi mình bằng cái tên thân mật. Cô nghĩ hấn cũng không đến nỗi ngốc mà không hiểu được điều đó. Nhưng hấn cố ý. Rõ ràng là hấn muốn hạ bệ cô Mới gặp nhau cô lần đầu mà hấn đã tỏ ra sắc sảo cái kiểu đó rồi.

Hấn tự phong cho mình mác Việt Kiều nên tự tin quá đáng. Hừ! Trong mắt cô, hấn giống “Việt gian” hơn là một Việt Kiều trí thức. Hấn không đeo vàng đầy người để “tiếp thị” mình nhiều tiền. Nhưng cách ăn mặc của hấn làm cô thấy chướng. Cô chúa ghét con trai để tóc dài và móng dài Còn hấn thì chẳng những hội đủ các yếu tố đó, mà còn nhân lên gấp đôi cái điều cô ghét. Đó là ăn mặc không nghiêm chỉnh. Đi đến nhà người lạ mà đồ Jean kiêu bụi đời, trông thật là chướng mắt.

Thê Tần quan tâm tới hấn vì biết chắc rằng thế nào hấn và cô cũng gặp nhau dài dài Hai bà mẹ là bạn lâu năm thì con cái cũng đương nhiên phải xem nhau là bạn rồi Làm bạn với tuýp người như hấn ớn lắm.

Cô cũng thuộc tuýp người con gái phóng khoáng và chịu quậy Nhưng cô không thích quen với con trai phóng túng. Còn hấn thì nhìn qua cũng biết là dân chơi, thấy ghê.

Hấn bắt đầu kín đáo nhìn đồng hồ, rồi quay qua dì Kiều dò hỏi. Bà và bà Mỹ vẫn nói chuyện say sưa, như quên rằng hai thính giả bất đắc dĩ đang ngồi bên cạnh. Hải Đăng nhún vai, nhìn Thê Tần, nhường mắt lên như muốn bảo: Chán quá hả? Tự nhiên cô cũng đồng tình với hấn.

Thấy nụ cười của cô, Hải Đăng có vẻ tâm đắc. Hắn nhìn về phía hai bà mẹ, rồi hất mặt về phía ban công. Thế Tần không hiểu cử chỉ ấy muốn nói gì. Cô ngẩn người nhìn. Hắn giơ ngón tay ra hiệu cho cô đứng lên. Cô bỗng hiểu ra và phì cười. Hải Đăng bảo cô cứ mặt dạn về phòng, có nghĩa là hắn cũng biết cô chán như hắn. Sao hắn tâm lý thế nhỉ?

Được động viên. Thế Tần đứng dậy nhỏ nhẹ:

- Di Kiều ngồi chơi, con xin phép vào ạ.

Mãi đến giờ, bà Kiều mới ngược lên, cười hồ hởi và cần nói với cộ Thế Tần khép nép, ý tứ. Ngang qua chỗ Hải Đăng, cô khẽ gật đầu:

- Anh Đăng ở chơi.

Hải Đăng không nói gì, chỉ cười. Nụ cười của hắn làm Thế Tần thấy nhột nhạt. Rõ ràng hắn biết cô không hiền cũng không dịu dàng như cô đang thể hiện. Cô trừng mắt nhìn hắn, rồi biến vào phía trong cầu thang. Cô có cảm nhận được ánh mắt của hắn đuổi theo cô tới cầu thang. Tên này đáng đề phòng thiệt.

Buổi tối, chỉ còn có hai mẹ con ngồi lại với nhau, bà Mỹ vui vẻ bảo Thế Tần:

- Trước đây mẹ với di Kiều học chung với nhau, thân lắm. Không ngờ di ấy đi đã hơn hai chục năm, nhanh thật.

- Sao lúc trước mẹ không kể chuyện này cho con? Di ấy đẹp ghê mẹ nhỉ?

Cô nói như trêu:

- Đẹp hơn mẹ một tí.

- Con nhỏ này Ăn nói vậy đó hả?

Thế Tần cười khúc khích:

- Nhưng mẹ đừng có buồn. Mẹ cũng đẹp lắm. Thật đấy

Bà Mỹ quay lại:

- Đừng tưởng nịnh như vậy là mẹ bỏ qua chuyện hồi trưa đâu. Con đợi mẹ ngủ là lén chuẩn đi phải không?

Thế Tần liếm môi, biết ngay mà. Mẹ đâu có lẽ gì bỏ qua chuyện này. Cô cười trừ:

- Chứ mẹ đang ngủ mà con gọi dậy để chào thì mẹ lại mắng nữa.

- Thôi đừng có dài dòng. Ngày nào cũng vác đơn chạy lông bông ngoài đường, bộ con không biết mệt hả? Thật là chướng mắt. Con người ta thì đến nhà mình xin việc, còn con gái trong nhà thì đi nhong nhong ra ngoài Bộ nó không tốt nghiệp đại học đó sao? Nhưng nó thực tế chứ không giống con.

Thê Tần bướng bỉnh.

- Nhưng con thích làm trong những công ty lớn hơn, ở đó con có thể đi chơi nhiều với bạn bè, còn ở nhà đi ra đi vô chỉ toàn là quần áo, con thấy chán thấy mồ.

Và để khơi nghe mẹ căn nhắc, cô lập tức chuyển đề tài:

- Mẹ biết không? Lúc mẹ với dì Kiều nói chuyện, con ngồi quan sát con trai dì ấy. Hấn không hiền, cũng không giống dì Kiều chút nào. Con ngạc nhiên là hấn không đeo vàng đầy người cho ra vẻ...

Bà Mỹ cắt ngang:

- Con gái thời nay thiệt là hết biết, lại còn chủ động quan sát con trai nữa.

- Ứ! Bộ con gái không được quyền có ý kiến sao? Mẹ thật là cổ hủ. Hấn nhìn con thì con nhìn lại Bộ hấn đi coi mắt con sao mà con phải làm ra vẻ thẹn thùng.

Thấy bà Mỹ lắc đầu, cô hình mũi lên nói tiếp:

- Mà có đi chãng nữa thì con cũng không vì vậy mà mắc cỡ, cái đó xưa rồi.

Nói xong cô lại cười giòn. Bà Mỹ trừng mắt.

- Nhưng mai một trước mặt khách của mẹ nhất là trước mặt dì Kiều, con không được nói lung tung đó nghe.

- Mẹ đừng lo. Nếu không ai hỏi thì con không nói gì cả.

Bà Mỹ không trả lời cô, chỉ ngồi trầm ngâm suy nghĩ. Thê Tần cũng căn cứ ngón tay, nhìn mẹ. Chợt có tiếng chuông reo. Cô bước nhắc ông nghe:

- Alô.

Bên kia đầu dây la giọng dì Kiều. một giọng nói thật ngọt.

- Có phải bé Mi đấy không? Cho dì gặp mẹ con đi.

- Dạ, dì chờ một chút

Cô quay lại phía bà Mỹ:

- Mẹ! Dì Kiều gọi.

Bà Mỹ bước tới cầm ống nghe. Thế là bà nói chuyện thật lâu và co vẻ vui vẻ. Thế Tàn nhìn mẹ. Lạ thật. Mới nói chuyện cả buổi lúc chiều, thế mà bây giờ cũng có chuyện để nói Thì ta người lớn cũng có nhu cầu nói đó chứ đâu phải chỉ có con nít.

Cô bước tới bật ti vi, ngồi rụt chân lên ghê nhìn màn hình, khá lâu, bà Mỹ mới gác máy, và quay lại nói với cô như thông báo:

- Dì Kiều mời mẹ con đi Đà Lạt với dì ấy lên thăm dì Oanh.

Thế Tàn ngóc đầu dậy:

- Sao lại có con đi nữa Mẹ đi với dì ấy được rồi- Nghĩ tới chuyện phải ngồi cả buổi nghe người lớn nói chuyện, cô vội lắc đầu.

- Thôi con không đi đâu.

- Nhưng dì Kiều muốn có con đi cho vui. Người lớn đã lên tiếng như vậy, con từ chối là vô phép lắm.

Thế Tàn vẫn ngoan cố:

- Mẹ có bạn đi còn vui, còn con chỉ có một mình, chắc chỉ có mấy con chó nhà dì Oanh chơi với con thôi.

Bà Mỹ cười phì:

- Ăn với nói Dì Kiều cũng như mẹ thôi. Với lại, mẹ muốn con ra đó cho khỏe. Ở đây nóng quá, ra đó cho mát mẻ, con tha hồ mà đi lông bông.

Thế Tàn ngồi im rẹ Mẹ đã nói trúng ý thích của cô Gì chứ đi Đà Lạt thì cô thích mê, chỉ phải tội không có ai làm bạn. Từ giờ đến lúc đi ngủ cô sẽ tính xem giữa cái chán và được đi chơi đàng nào nặng hơn, rồi mai sẽ quyết định.

Thế nhưng khi thấy bà Mỹ chuẩn bị đồ đạc, tự nhiên cô cũng thấy nôn nao và đứng bật dậy:

- Con cũng đi nữa.

Bà Mỹ mỉm cười :

- Quyết định xong rồi hả? Mẹ biết trước mà. Lo đi ngủ sớm đi.

Thế Tàn làm theo một cách ngoan ngoãn. Gì chứ được đi chơi là cô ngoan ngoãn hết mình. Không hiểu lúc này mình có điên không mà định từ chối Từ đó đến giờ, cô chả biết chán đi chơi là gì?

Sáng hôm sau, xe di Kiều đến đón thật sớm. Lúc ấy, Thê Tần đã chuẩn bị xong và đứng bên lan can chờ mẹ. Thấy di Kiều bước xuống xe cô quay vào hồi thúc

- Nhanh đi mẹ, xe tới rồi kìa.
- Mẹ xong ngay đây. Con xuống trước đi.

Thê Tần xuống nhà dưới Bà Kiều cũng vừa vào nhà. Thấy cô, bà nhìn một thoáng từ đầu đến chân, rồi cười hài lòng:

- Con mặc đồ đẹp lắm. Quần áo là con tự chọn hay mẹ con lo cho con vậy?

Thê Tần hơi ngạc nhiên, với một chút khó chịu Hình như di Kiều quan tâm quá mức đến cô rồi Sao di ấy tỉ mỉ thế nhỉ? Làm cô hết cả tự nhiên. Tuy vậy, cô cũng trả lời vô tư:

- Mẹ mua vải và chọn kiểu cho con.
- Đẹp lắm... Mẹ con lo cho con chu đáo thật.
- “Chắc vậy”.. – Thê Tần nghĩ một cách lơ đãng. Cô hơi suốt ruột vì vẫn chưa thấy mẹ xuống tới Cô rất ngại khi bắt nhiều người phải chờ một người nhất là di Kiều còn là người lạ.

Cuối cùng thì bà Mỹ cũng xuống dưới nhà. Khi mọi người ra xe cô mới phát hiện không phải một mình di Kiều, mà còn có một cặp vợ chồng hơi lớn tuổi và cả Hải Đăng. Di Kiều bảo Thê Tần ngồi chung ghế với hắn, cười một cái như chào Hắn cũng cười thú vị, rồi nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô:

- Thật dễ chịu khi trong xe còn có một mỹ nhân, đi chơi với mấy người già chán chết.

“Tán tỉnh” - Thê Tần nghĩ thầm. Cô hơi cong môi lên:

- Đi với mẹ anh mà anh dám nói chán hả?
- Ồ , tính tôi thất thường lắm. Khi gọi là đi chơi thì chỉ thích đi cùng với mấy cô đẹp một chút, tẻ lắm thì cũng dễ nhìn như cô.